

[Arne Bjerregaard]

ningen om det væsentlige og give den til det rette klientel, ligesom vi, inden det egentlige misbrug opstår, eventuelt kan gøre brug af pædagogiske og socialpædagogiske foranstaltninger. Nu anvender vi jo disse ting på et langt senere tidspunkt, og da virker de, nå ja, ikke så godt, som vi kunne ønske. Jeg vil ikke påstå, at de overhovedet ikke virker, men de virker i alt fald for dårligt på et senere tidspunkt.

Det er også givet, at den konsulentvirksomhed, man er ved at opbygge, vil få langt større værdi, fordi den kan blive mere målrettet. I dag er jeg ikke i tvivl om at der spildes en masse tid på irrelevant oplysningsarbejde.

Efterforskning af narkotikahandlere og deres bagmænd og eventuelle mellemmand er også væsentlig, og vi noterer, at regeringen vil intensivere dette arbejde. Spørgsmålet er dog, om distributionen af narkotika ikke i høj grad kunne bremses, hvis man prøvede på at registrere narkomanerne. Jeg har altid været imod det før i tiden, og vel er jeg vidende om, at vi herhjemme er hunderædde for al registrering, selv om det kan være positiv registrering, men jeg er kommet til at tænke over, om det for narkomanernes egen skyld og for deres skyld, der udsættes for at blive narkomaner, ikke var værd at overveje, om en registrering ville være en hensigtsmæssig og brugbar vej.

Selve behandlingen af narkomaner er et problem. Hvorledes skal den være? Kræver den eksperter, eller kræver den blot mennesker, der har specielle evner til at sætte sig ind i narkomanernes situation og forstår at hjælpe dem i deres kritiske periode? Det er i alt fald tankevækkende, at det tilsyneladende – jeg siger: tilsyneladende – ser ud til, at folk, der rent privat påtager sig afvænnning af narkomaner, kan opvise betydelig bedre resultater end den offentlige behandling. Hvad skyldes det, hvis det er tilfældet? Er det måske, fordi den private behandler er mere interesseret i mennesket end i selve behandlingsmetoden, mens den offentlige behandler måske – jeg siger: måske – er mere interesseret i selve behandlingsmetoden og i selve behandlingssituationen end i mennesket bag? Jeg stiller blot spørgsmålet, jeg kender ikke svaret, men det er da værd at undersøge.

Butalgin- eller metadonbehandling – butalgin er jo et gammelt lægemiddel, som man

forlod på grund af dets uheldige egenskaber, men her kan det altså bruges – er måske nødvendig for ældre stofmisbrugere, det vil jeg ikke afvise, stofmisbrugere, som faktisk er opgivet, og det kan også være, at vi må notere: som nødvendigvis må opgives. Men for yngre stofmisbrugere bør metadon kun være en nødløsning ved manglende behandlingsmuligheder, idet metadon blot er en anden form for narkotika og derfor ikke har nogen som helst helbredende virkning – tværtimod.

Lad mig sluttelig sige, at narkotikamisbruket kommer vi nok aldrig af med. Vi mener i kristeligt folkeparti, at denne antagelse selvfølgelig ikke må forlede os til ligegyldighed, men tværtimod til en forøget indsats på alle niveauer, for at så få som muligt i fremtiden kommer ud i misbrug. Jeg tror, det er væsentligt – selv om jeg kommer til at træde nogle over tærerne ved at sige det – at vi på dette område opgiver den specialist- og ekspertnarkomani, vi også på dette område udviser. Mangelen på menneskelighed, forståelse og medleven, ikke mangelen på eksperter, er måske for mange årsagen til, at de kommer ud i narkotikamisbrug.

Derfor tror jeg, det er – selv om vi ikke skal afskaffe eksperterne, dem kan vi stadig væk bruge – nødvendigt at skabe en folkelig opbakning, en folkelig forståelse, en folkelig vilje til at erkende, at man har pligt til at medvirke til løsninger på dette område, fordi det er et medmenneskeligt problem. Man kan have lyst til til slut at sige med digteren, at selv om det skulle komme så vidt, at man derved mistede en smule visdom, en smule indsigt, så var det vel det væsentligste, at man derved bevarede mennesket.

#### Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg er vældig tilfreds med den debat, vi har haft her i eftermiddag om forskellige sider af narkotikaproblemet. Når man tager i betragtning, hvor mange følelser der har knyttet sig til tidligere debatter her i folketinget og også uden for dette hus om dette meget kontroversielle emne, så synes jeg, vi har lov til at fastslå, at vi i dag har haft, hvad jeg vil kalde en meget realistisk og jordnær diskussion om et meget alvorligt problem. Det synes jeg lover godt for fremtidige initiativer på dette område. Der er naturligvis nuanceforskelle i op-